

Cutezători

REVISTĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

18

MIERCURI, 1 MAI
1968, ANUL II

Biblioteca Regională
Tg.-Mureș, R.M.

TRĂIASCĂ 1 MAI!

Palatul pionierilor, palatul primăverii!

Foto: Grigore PREPELIȚĂ

NOI DIMENSIUNI ASPIRAȚIILOR SPRE CULTURĂ ALE POPORULUI NOSTRU

Acad. ȘTEFAN BĂLAN

Ministrul Învățămîntului

Rîndurile acestea vă sînt adresate vouă, dragi «cutezători», pionieri și elevi, cu prilejul adoptării directivelor privind îmbunătățirea învățămîntului din țara noastră de către recenta plenară a Comitetului Central al Partidului Comunist Român.

Rod al unor ample dezbateri la care au participat cadre didactice, oameni de știință și cultură, specialiști din producție, părinți, activiști de partid și de stat, directivele reprezintă un document de mare însemnătate. Ele vor avea o puternică înrîurire asupra vieții materiale și spirituale a poporului nostru, vor îmbogăți tradițiile luminoase ale științei și culturii românești.

Expresie a grijii statului pentru viitorul vostru, pentru împlinirea idealurilor de cultură și progres ale României Socialiste, prevederile cuprinse în acest document au fost elaborate sub îndrumarea nemijlocită a conducerii supe-

rioare a partidului nostru și, personal, a tovarășului Nicolae Ceaușescu.

Dintre măsurile cu adînci semnificații sociale și culturale adoptate de Plenara Comitetului Central, aș vrea să mă refer îndeosebi la aceea privind prelungirea duratei învățămîntului de cultură generală obligatoriu de la 8 la minimum 10 ani și la perspectiva pe care o veți avea de a vă desăvîrși cunoștințele, aptitudinile și talentul în școli de nivel mai înalt.

Așa cum voi înșivă vă veți da seama, mărirea duratei de instruire în școala de cultură generală va însemna dobîndirea de către toți fiii patriei a unor cunoștințe sporite, creșterea posibilităților de dezvoltare a personalității voastre, de realizare a visurilor celor mai îndrăznețe.

Pentru împlinirea acestor aspirații, conducerea de partid și de stat se

preocupă ca voi să aveți condiții cît mai bune de învățatură. Veți avea la îndemînă săli de clasă moderne, laboratoare, biblioteci, săli de sport, în care vă veți îmbogăți mintea, vă veți căli trupul.

Profesorii și învățătorii voștri, slujitori ai propășirii întregului nostru popor pe drumul culturii și progresului, vă vor împărtăși cu toată dragostea din tezaurul de cunoștințe științifice și culturale ale umanității, din bogatele tradiții spirituale și de luptă ale poporului nostru, pentru a deveni și voi, ca și înaintașii voștri, oameni de nădejde ai construirii unei lumi noi.

Sînt convins că recentele directive ale Plenarei Comitetului Central al Partidului Comunist Român vor trezi în fiecare dintre voi dorința fierbinte de a învăța mai mult și mai bine, de a obține noi succese, spre cînstea și prestigiul școlii românești.

ECRAN

«Atlas — scria Romain Rolland — fusese pedepsit de Zeus să poarte Pămîntul în spinare. Pentru muncitorimea lumii moderne aceasta e o îndatorire istorică, de onoare. Dacă și-ar retrage zecile de milioane de muncitori umerii, atunci nici legile gravitației nu ne-ar mai salva planeta de la prăbușire în haos...»

Am în fața ochilor trei imagini. Dați-mi voie să vă povestesc cîte ceva despre ele.

Prima mi-o dăruie o fotografie de demult, de la sărbătoarea unui Armîndeni, prin anii '27—'28 mi se pare. Cîteva sute de muncitori înconjurați de baionetele jandarmilor. Muncitorii prefăcuseră sărbătoarea într-o zi de luptă pentru drepturile lor. Baionetele erau răspunsul.

A doua mi-o luminează propria memorie. Eram puțintel mai mare ca voi cînd am intrat în coloana frenetică a primului 1 Mai liber pe pămîntul românesc, în '45, cînd zeci de mii de oameni sorbeau din apa vie și atît de proaspătă a libertății dobîndite prin grele jertfe, ascultîndu-i electrizați pe comuniști vorbindu-le despre făurirea unei țări puternice și prospere, stăpîna pe destinele ei, ridicînd majestuos făclia demnității naționale, aprinse de străbuni.

În sfîrșit, a treia imagine, impresionantă prin măreția ei, prin revărsarea ei de frumusețe; sărbătorile de 1 Mai ale anilor acestora, demonstrații vii și de o forță incomparabilă a multilateralei bogății, materiale și spirituale, a societății românești socialiste.

Contopesc aceste trei imagini într-una singură, generatoare a unui copleșitor sentiment: cel al mîndriei de a ne ști fiii acestui minunat popor, de a ne socoti oștenii credincioși ai unui partid puternic, demn și clarvăzător, al cărui unic și înalt scop este fericirea oamenilor, ridicarea României pe cele mai înalte trepte ale progresului și civilizației.

Zi internațională de luptă a celor ce muncesc, 1 Mai ne trimite gîndul fierbinte pe toate meridianele globului. Este purtătorul mesajului de solidaritate, de pace și înțelegere al poporului român, creatorul unei opere întîmpinată pretutindeni de stimă unanimă.

Printre cei ce cu umerii susțin Pămîntul, au bucuria să se numere oamenii muncii din România — «o țară despre care se vorbește în lume», cum scria un ziarist de pe alte meleaguri. Și se vorbește cu admirație.

Octav PANCU-IAȘI

Memoria
PĂMÎNTULUI
ROMÂNESC

COMUNIȘTII ÎN DESTINELE PATRIEI

An de an, fremătătoarele sărbători ale naturii înprospătate ne aduc aminte neuitată zi de **8 Mai 1921**, cînd primăvara s-a contopit, mai strîns ca oricînd, cu înseși nădejile patriei, cu idealul eliberării sociale și al construcției unei lumi noi. Atunci, prin întemeierea Partidului Comunist din România, poporul nostru se angaja în fața istoriei să-și izbăvească destinele de toate nedreptățile societății capitaliste, să preia și să ducă mai departe aspirațiile revoluționare și democratice ale națiunii. Înfrun-tînd prigoana și închisorile, mii de fii ai partidului, ai clasei muncitoare, ai neamului românesc și ai naționalităților conlocuitoare nu au precupe-țit nimic, nici chiar viața, pentru a face să triumfe pe aceste plaiuri stră-mosești șoarele biruitor al socialismului, al fericirii.

Primăvara visată atunci, la întemeiere, a izbucnit generos pe toate meleagurile țării o dată cu alungarea, în 1944, a cîmpitorilor fasciști și cu preluarea puterii de către popor, supremul creator al istoriei noastre naționale. În fruntea luptei de eliberare națională și socială, ca și în cons-truirea societății socialiste, s-au aflat întotdeauna comuniștii.

Reunind în rîndurile sale pe cei mai de nădejde fii ai patriei, Parti-dul Comunist Român și-a cîștigat de mult dragostea și respectul întregii națiuni, prin devotamentul și înțelepciunea cu care conduce destinele României socialiste. Uriașa operă de edificare și desăvîrșire a socialis-mului, de ridicare a țării pe cele mai înalte culmi ale progresului și civili-zației, tot ce se înfăptuiește și se va înfăptui sub cerul de legendă al Mio-riței, ca urmare a indicațiilor Congresului al IX-lea și ale Conferinței Națio-nale a partidului, poartă la temelie însemnele unei politici științifice

consecvente, înțelepte și clarvăzătoare, întemeiată pe analiza riguroasă a realității, a condițiilor specifice țării noastre, epocii în care trăim. Sub conducerea încercatului său Comitet Central, avînd în frunte pe tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretarul general al partidului, gloriosul Partid Comunist Român, comuniștii din România laolaltă cu milioanele de fii ai țării, însuflețiți de lumina mărețelor idealuri ale umani-tății, își consacră toate puterile pentru ca destinele patriei, viața celor mai tinere vîrstare să fie o neîntreruptă primăvară.

Din strînsa împletire a destinelor patriei cu biografiile comuniștilor, cu biografiile tuturor oamenilor muncii, s-au născut în anii noștri mii de construcții semețe, bogatele recolte ale cîmpurilor și ale dealurilor. S-au născut școlile frumoase în care învățați, blocurile suplă în care locuiți, taberele în care vă petreceți vacanțele însoțite. S-au născut mii de institute, universități și laboratoare. S-au născut orașe și sate tot mai înfloritoare. Pretutindeni, comuniștii, întregul popor desăvîrșesc o țară tot mai frumoasă. Pretutindeni autorii minunatelor edificii industriale și morale sînt ei: bunicii, părinții și frații voștri mai mari. Talentați și modești, perseverenți și devotați unui generos ideal, comuniștii înfrunchează în cel mai înalt grad înseși calitățile etice ale poporului român, energiile și visele tot mai cutezătoare ale acestuia.

În destinele României contemporane, forța idealului comunist, munca și visele comuniștilor reprezintă puternica sevă a ascensiunii în istorie a poporului român, statornica temelie a primăverii și-a fericirii.

Mihai NEGULESCU

Mărturisesc, cu greu s-ar putea găsi două idei care să se îngemăneze mai bine, care să se întrezească în chip plenitudinar ca acelea de tinerețe și ideal. Nu numai că se conjugă perfect, dar se și pun în valoare, își dau relief, adîncime, perspectivă; devin, dacă ne uităm mai atent, de nedesfăcut. O tinerețe lăliie, lovită de uscăciune, lipsită de perspectivă, de forța idealului, își dezice propria condiție, devine o

ția sănătății, a puterii de a împărți dreptate).

— Eu vreau să mă fac șofer (se lăuda copilul unui țăran care avea fama să fi construit o bicicletă din vergele de floarea-soarelui).

— Eu vreau să mă fac hornar (se lăuda un băiat căruia nu-i spun numele).

— De ce să te faci tu hornar, măi? vru să știe dascălul.

— Pentru că hornarii se suie în pod,

domnule învățător, și suind în pod dau de cîrnați puși la afumătoare și...

— Stai jos, prostălăule, îl dojenea dascălul pe băiatul căruia nu-i spun numele și al cărui ideal era să nu fie niciodată flămînd, cum erau toți ai lui.

Visuri copilărești ivite în alt timp și spulberate o dată cu timpul care le-a născut. Copilăria de azi are cu totul alte tentații, alte dorinți îi mistuie pe cei care sînt floarea țării. Sînt atrași de vraja unei viori, de

jocul fascinant al matematicii, de ineputabilele tărîmuri ale geografiei, cu multă aventură și nemaipomenite descoperiri. Gîndirea logică, intensitatea trăirilor, maturitatea de spirit, gravitatea reacțiilor dizolvă chipurile nereliefate, confuze și prinde contur — încetul cu încetul — conștiința idealului, cea mai expresivă marcă a omului tînăr. Idealul de viață al tînărului de azi e o elaborare atentă, logică, la care colaborează

Tinerețe și ideal

de Pop SIMION

intristătoare bătrînețe, existență amorfă, în afara virstelor; și, dimpotrivă, o existență matură (o bătrînețe chiar), care își păstrează și își adîncește matca de ideal, prelungind-o cît mai mult, devine o veritabilă tinerețe, evidențiată dincolo de biologic, prin spirit, aspirații, putere creatoare. Idealul se confundă, așadar, cu neistovita tinerețe; visul ia înălțimi nebănuite. El pare un vultur semeț. Și vulturul acesta semeț, numit ideal, se rotește într-una, cu aripile larg desfăcute, deasupra capetelor voastre chinuite de întrebări și cunoașteri; e pasărea îndrăznețelor și zborul ei nu cunoaște astîmpăr, se înscrie planat ori în largi volute pe cerul speranțelor voastre, îmbiindu-vă parcă să vă contamineți de splendoarea falnicei sale evoluții celeste, să o imitați prin similare zboruri ale minții, ale spiritului, ale curajului, ale faptelor de toate zilele.

Îmi amintesc cum, în clasele primare, dascălul ni se adresa cu aceeași mereu și bineștiută întrebare, devenită clasică:

— Ce vrei să fii tu, măi?

— Eu vreau să fiu împiegat de mișcare (afirma un coleg al meu, fiul unui acar, care vedea în numita profesie, mult visată de tătinele său, întruchiparea a ceea ce poate fi mai frumos, întruchiparea idealului lui).

— Eu vreau să fiu rege (mărturisea odrasla unui tutungiu; sub ochii lui ajunseseră foarte multe timbre cu regi și regine...).

— Eu vreau să fiu Tarzan (cerea băiețelul acela firav și blond și miop al spălătoresei; era mistuit de tenta-

FIII
PLANETEI
PĂMÎNT

deopotrivă școala și societatea, o alegere conștientă, deliberat construită, în care triumfă calități, cunoștințe acumulate, virtuți specifice, talente. Ce vrei să devii? Îl întrebi pe tînărul de azi. Eu voi deveni atomist; eu voi deveni oceanograf; eu voi deveni pilot de încercare; eu voi deveni cibernetician; eu voi deveni expert în muzica astrelor; eu voi deveni întîiul interpret dintre convorbitorii Terra și Venus... Răspunsurile pot continua, în flux liber, operînd cu o siguranță de bisturiu în materia numită ideal.

Pînă mai ieri, spațiul dintre posibilitate și realitate era un imperiu al întîmplării, în care se consumau neconținute jocuri de vise, de dorinți, de himere; unele se împlineau, la vreme ori după o istovitoare întîrziere, altele — nu puține — pierau, asemeni fluturilor de noapte care se strîng în jurul flăcării, se rotesc obsesiv și mor, scrumindu-se. Sensul fundamental al societății în care trăim azi este tocmai plămădirea idealului de umanitate; omul nou, omul complet, promovarea multilaterală a personalității umane, efort care nu se mai lovește de piedici de netrecut. Avem nevoie de omul armonic, de omul lucid, de omul curajos, de omul drept, de omul frumos, de omul optimist, de omul învățat, de omul total, care transformă lumea după chipul și asemănarea sa. Iar numele acestui om nou, al omului ideal, este comunistul...

Ridicați-vă cît mai des privirile înspre vulturul acela semeț, numit ideal...

VICTOR ARE O PROBLEMĂ

Cu cât se apropie mai mult de lac, nerăbdarea lui Victor crește. În mină duce nava care trebuie încercată astăzi. În curând îi admiră eleganța cu care plutește pe oglinda lacului. De pe mal, un aparat conceput de prietenul nostru trimite impulsuri, printr-un cablu, navei. Ea evoluează după comenzile primite. Proba a reușit! Constructorul se numește DĂSCĂLESCU VICTOR și este elev în clasa a VII-a A a Școlii generale nr. 166 din București. El participă la concursul «Minitehnicus» organizat de revista noastră, cu o navă de agrement electro-ghidată. Ultima problemă care-l frământă pe Victor este «botezul» navei. Nu s-a hotărât încă ce nume să-i dea. Să-i sugerăm noi? Poate... «Cutezătorul»!

Maria NEGREA

STELE FĂRĂ NUME

O FETIȚĂ CU CODIȚE...

De fiecare dată când vocea crainicului anunță Goreac Alina — România, în fața noastră apare o fetiță cu două funde mari, căreia parcă-i lipsește ghiozdanul. Alina s-a născut la Lugoj, în 1952. Acum este în clasa a IX-a la Liceul nr. 2 din orașul său natal. Participarea ei în cadrul reprezentativei țării noastre la concursuri internaționale de gimnastică a început în 1965, în Iugoslavia. Urmează apoi competițiile din Bulgaria, Republica Federală a Germaniei, Republica Democrată Germană, Franța, Cehoslovacia. Anul 1966 îi aduce prima confirmare internațională: locul I la individuale obținut în Republica Populară Bulgaria.

Ce-și dorește Alina? Să dovedească prin munca și rezultatele muncii ei că poate fi selecționată în reprezentativa României pentru Jocurile olimpice din Mexic. De altfel, la concursul de verificare dintre reprezentativa noastră și cea a Uniunii Sovietice în vederea Olimpiadei, desfășurat la București, nu de mult, Alina Goreac a obținut note între 9,25 (birnă) și 9,40 (sărituri). Pe când visul oricărui gimnast, nota 10?

Elena SKIBINSKI

STELE FĂRĂ NUME

STELE FĂRĂ NUME

ZIAR DE ȘANTIER

Vezi, cupele de beton urcă și coboară,
Păsări imense care n-au dreptul să se clatine
Urcă și coboară,
Ridicate și coborâte din miinile harnice ale
macaragiului;

Se revarsă modestul beton
De culoarea frunzelor obosite,
De culoarea hainelor de fiecare zi,
De culoarea mării, în răstimpuri de veghe.
Vezi, aici e barajul. Și — aici,
Aici se va naște o mare,
O mare pulsînd energii!

VLAD VIOLETA
Școala generală nr. 1,
cl. a VIII-a, Brăila

STELE FĂRĂ NUME

STELE FĂRĂ NUME

Desen de CRISTINA ILIESCU, cl. a VI-a, Liceul nr. 32, București.

FIII
PLANETEI
PĂMÎNT

CONFRUNTĂRI LA PORTILE DE FIER

Planeta Pământ s-a născut imperfectă. A avut însă un mare noroc. Oamenii, copiii ei teribili, care i-au populat întinderile încă din cele mai vechi timpuri, au muncit, au gândit, au visat, i-au sporit continuu darurile și frumusețea. Curios: istoria civilizațiilor, privită dintr-un anume unghi, nu este altceva decât o vastă operă de chirurgie estetică și economică aplicată Terrei de generații și generații de oameni de-a lungul vremurilor. Evident, fiecare generație, fiecare societate, fiecare popor — după trebuințele, după gândurile, după visurile sale. La Porțile de Fier, pe Dunăre, chirurghi moderni, constructori din două țări socialiste și prietene, România și Iugoslavia, execută împreună, în prezent, una din aceste grandioase operații estetico-economice: transplantarea în pieptul Dunării a două imense inimi de oțel și beton armat. Două hidrocentrale, una pe malul românesc și cealaltă pe malul iugoslav, care vor pulsa pentru economiile celor două țări, începând din anul viitor, milioane de kilowați-ore de energie. Milioane de kilowați-ore de singe electric, dinamizator și atât de necesar civilizației moderne, începând de la încălzirea modestului fier de călcat și pînă la dirijarea interplanetară a navelor cosmice.

Operația, una dintre cele mai mari de acest fel efectuate în Europa, cere mult efort fizic și mai ales multă inteligență creatoare. Două lucruri pe care cei ce o execută nu le-au precupețit și nu le vor precupeți nici o clipă pînă cînd teribilele inimi electrice nu vor începe să bată, iar pacientul, legendara Dunăre Albastră, nu se va simți excelent. Ca și la operațiile de transplantare a inimilor omenești, și aici ochii și mâinile sînt cheia principală a reușitei. Ochii clarvăzători ai inginerilor care au proiectat, ochii ageri ai inginerilor constructori, mâinile sigure ale sudorului, ale maca-

ragiului, ale excavatoristului, ale lăcătușului, ale electricianului, ale șoferului, mâinile sigure ale celor 11 000 de constructori cîți lucrează fără întrerupere, zi și noapte, pe malul românesc. Bisturiile, foarfecele, pensetele și alte instrumente necesare unei operații sînt aici macaralele gigantice, tractoarele, camioanele, motopompele, excavatoarele și betonierele grele. Un singur lucru a rămas același: precizia de milimetru cu care se execută fiecare mișcare, fiecare lucrare în parte, pentru ca apoi alte mișcări, alte lucrări să se lege la rîndul lor perfect de cele făcute anterior și operația să reușească pe deplin.

Aici totul este impresionant. Dimensiunile: viitorul baraj de beton ce va pune piept apelor Dunării va avea nu mai puțin de 441 m lungime și 60 m înălțime. Oamenii: dintre cei 11 000 de constructori, mulți sînt veterani ai unor asemenea lucrări de proporții — Bicaz, Argeș... Mulți se află pentru prima oară în fața unei asemenea realități trepidante, dar toți sînt arși pe dinăuntru de aceeași patimă nobilă a desăvîrșirii lucrului început, a marilor confruntări cu limitele și posibilitățile ființei omenești.

La Porțile de Fier am văzut cîteva urme de pași proaspăt întipărite în nisipul umed, abia ivit de sub valurile tulburi ale Dunării, acolo unde apa fusese dislocată pentru a se pune temelie de nădejde construcțiilor. Erau primele urme ale unui om pe un nisip care vedea acum, pentru prima oară de la începutul lumii, lumina dulce — lăptoasă a Soarelui nostru de totdeauna. Vederea primelor urme pe zăpada de sticlă a Everestului sau a Polului Nord, lăsate de primii cuceritori ai necunoscutului, vederea primelor urme ale unei ființe omenești pe munții de cretă albă ai Lunii nu m-ar fi impresionat mai mult. Pașii aceștia, care bucurau cu apăsarea lor aspră, dură chiar — pentru prima oară de la nașterea planetei — catifelarea nisipurilor geologice, erau pașii unui om obișnuit. Ai unui chirurg de-aici. Erau pașii unui constructor. Pașii unui cetățean al patriei mele.

Petre GHELMETZ

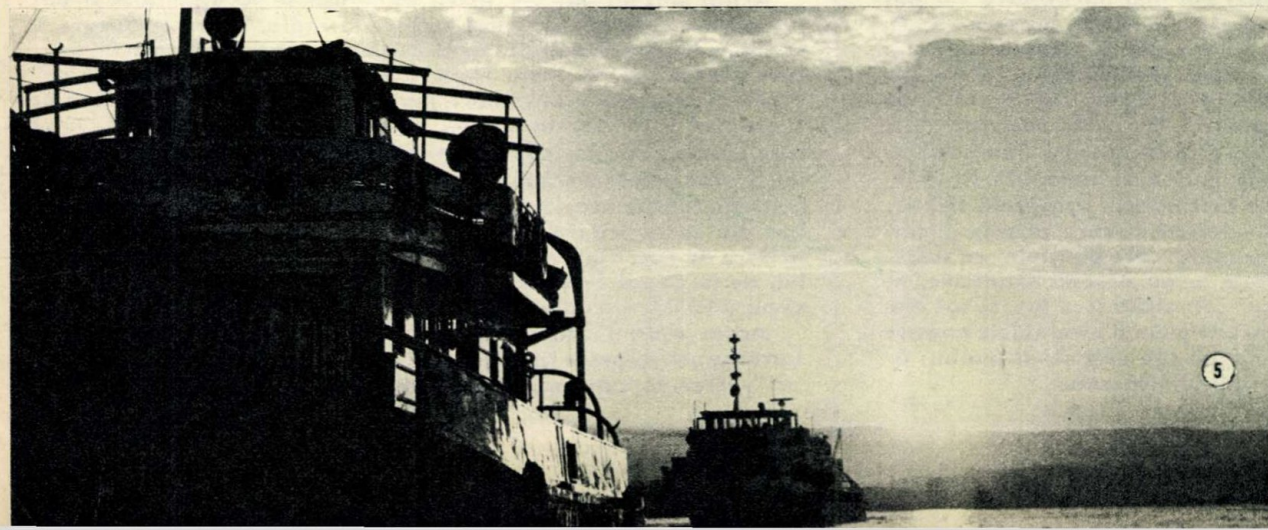
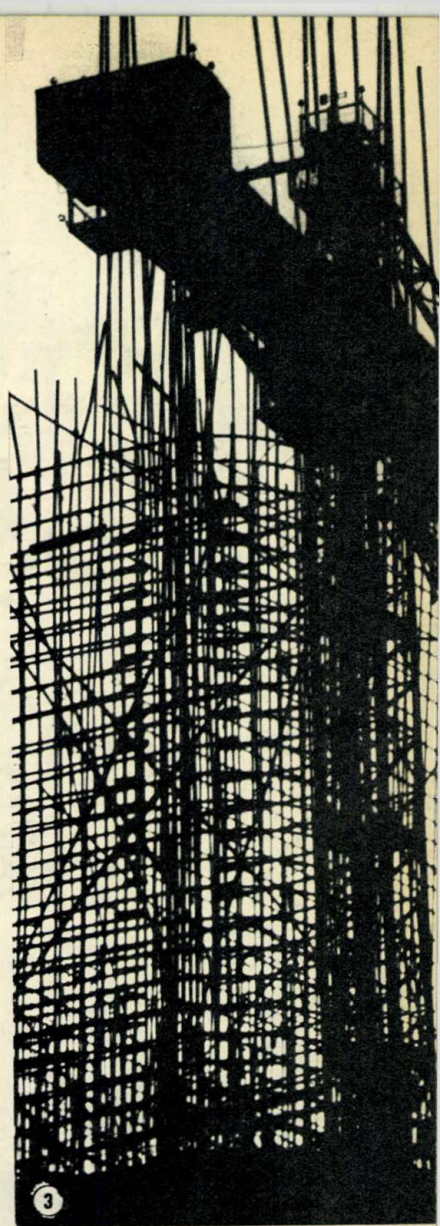
1) Măreția betonului și-a oțelului în toată amploarea ei — măreția inteligenței creatoare.

2) Cînd devii «chirurgul» propriei tale planete, casca și halatul alb pot fi înlocuite cu o cască și un halat de sudor, de pildă.

3) Zeci, sute, mii de păienjenișuri metalice...

4) ...și un singur stăpîn: omul.

5) Moment poetic la Porțile de Fier: răsăritul soarelui.

Cutezătozii PE GLOB

FIIL PLANETEI PĂMÎNT

Acum sîntem oameni mari. Chiar cei mai mici dintre voi sînt mai mari de cum eram noi, în copilăria noastră, a omenirii. Pe vremea aceea ne plăcea să luăm Pămîntul, să-l turtim puțin și să-l așezăm pe spinările unor pești uriași. Unii dintre noi îl puneau pe niște elefanți domesticiți, ba era unul, Atlas, care îl ridica pe umerii lui ca pe un bolovan. Copilării! Deschide televizorul și, în sunetele grave ale unor întîmplări formidabile, Pămîntul îți intră în casă, la comandă, ales din fulguirea de stele. Nu de mult, din înălțimi calculate de cartea de aritmetică, aparatele trimise au înapoiat pe pămînt imaginea lui rotundă, în care, printre pilcure de nori, se deslușeau ființele continentelor. Ne obișnuim cu toate. Lumea Pămîntului și lumea de stele ne-au devenit familiare, ne mișcăm în nemărginire o dată cu ele, în alcătuirea lor, și tot mai mult ne depărtăm de vremea cînd în templele și piramidele noastre stateam de vorbă cu zeii și după unghiurile umbrei și luminii încercam să legăm și să dezlegăm legile universului.

Acum sîntem oameni mari. Pămîntul se fotografiază, îl poți cumpăra din librărie, îl poți asculta la radio, te poate bucura ca un măr și te poate dura ca o boală. Lumea nu mai este atît de mare cum credeam cînd eram copii, cînd nașterea și moartea, binele și răul, dragostea și dușmănia, pacea și războiul le înțelegeam ori căutam să le înțelegem într-o umiltoare dispută cu puterile nevăzute ale cerului. Noi, copiii Pămîntului, jucăm șotron pe întinderea lui, aruncăm într-o scăpărare ciobul de gînd și sărim într-un picior pe toate continentele lui, din cetățile Carpaților în podișurile Anziilor, din valea Nilului în valea Amazoanelor, din Țara de Piatră în Țara de Foc, din Arctica în Antarctica, din Tibet în insula Paștelui, de la Capul Horn la Capul Bunei Speranțe. Numai cu grijă, să nu calci într-un ocean, să nu te zgîrîi în monumentele Atlantidei.

Acum sîntem oameni mari. Sîntem o omenire. Și neamurile lumii se strigă peste hotarele țărilor și continentelor. Și se cunosc, ori vor să se cunoască. Sînt strigăte de prietenie și strigăte de

PACE

*Nu vreau să zbor spre Lună și stele,
Priviri optimiste mă-ndreaptă spre ele.
Mult inspirată de-a lor frumusețe,
Prin versuri aș vrea să le dau binețe.*

*Nu vreau să zbor spre Lună și Marte,
Noian de treburile m-așteaptă
pe-aproape.*

*Cît ține Pămîntul să merg și să merg,
Cu inima-mi să scriu «Pace» pe
Pămîntul întreg.*

*Nici departe în cosmos n-aș vrea să
zbor,
Pe pămînt să lucrez, pe-ntînsul ogor,
În el sămînța păcii să o pun,
Să dau omenirii tot ce am mai bun.*

*O singură dorință aș avea
Pentru cei ce-n cosmos vor pleca,
Să ducă cu ei spre zări infinite,
Cuvîntul de pace al lumii-nfrățite.*

SLĂVITA GABRIELA

cl. a VI-a

Șc. gen. nr. 15, Brăila

Foto: I. HANANEL

durere, sînt strigăte de îmbuibare și strigăte de foame, sînt strigăte din lumină și strigăte din întuneric, sînt dintr-o lume omenească ori dintr-o lume ciinească. Ce ne rămîne de făcut? Iată, noi cei de-aici, de la arcul Carpaților și de la gurile Dunării, ne cultivăm pămîntul și-l împodobim cu formele frumoase ale gîndirii și libertății noastre. Drumurile noastre pornesc de-aici și se încrucișează cu toate drumurile lumii. Cu drumurile drepte, însoțite de roadele pămîntului și de depărtările senine, în nesfîrșita călătorie a celui «MARE LUCRU — cum spune Nicolae Iorga învățatul — CEL MAI MARE DIN TOATE, CARE E VIAȚA OMENEASCĂ ÎNSĂȘI». Și de acest mare lucru răspundem, alături de neamurile lumii, pentru ca Pămîntul să se poată înscrie mai departe pe orbita anotimpurilor, familiar și colorat, ca Pămînt al izvoarelor și înfloririi.

Salut, primăvară! Tu nu sosești în același timp pe întreaga planetă, dar pretutindeni venirea ta aduce bucurie și înprospătează dragostea de natură. Copiii României visează florile viitoare ale puietilor pe care-i sîdesc (foto 1). Alți copii răscolesc țărnișurile rîurilor, dornici să adune într-un vivarium curiozitățile apelor Franței (2). Ca un simbol al umanității, fiii adoptivi, de diverse naționalități și rase, ai renumitei cîntărețe Josephine Baker își aplaudă mama (3). «Avem apă, sîntem salvați». Aceasta e tristă semnificație a bucuriei acestor copii sud-americani (4). Prospețimea primăverii strălucește și pe costumul tinerei păstorice din Mongolia (5), ca și în ochii acestor copii din Groenlanda, care au încins o tradițională horă în cinstea Soarelui (6). Iar florile din insula Bali ne-o evocă încă o dată (7). În Vietnamul eroic, cartea — un prieten nedespărțit pînă și în adăposturi (8).

Ion HOREA

O fetiță și... 44 de pisici

Există o frumoasă tradiție în Italia: aceea de a se organiza în fiecare an un concurs muzical rezervat copiilor. La diferitele etape ale concursului participă mii de copii, care interpretează melodii create special pentru ei. Faza finală se desfășoară la Bologna, fiind televizată în întreaga țară. Concursul, dotat cu premiul «Zecchino d'oro» (Bănuțul de aur), a fost urmărit în acest an de mai mult de șase milioane de telespectatori. Au fost prezentate 440 de cintece, iar 50 000 de persoane au solicitat un bilet de intrare la Auditorium sala care a găzduit concertul de gală.

«Zecchino d'oro» a fost câștigat de Barbara Ferigo din Garizia, interpreta melodiei «44 gatte», adică 44 de pisici.

— Ce-ai mai vrea să primești în dar? a fost întrebată.

— O veveriță, a răspuns ea.

Ion MĂRGINEANU

Fallas de Valencia

Lunile februarie și martie ale fiecărui an sînt așteptate de copiii Spaniei și Portugaliei cu multă nerăbdare. De ce? În această perioadă a anului are loc marele carnaval al copiilor, organizat în cinstea sosirii primăverii. El se desfășoară de fiecare dată în același oraș — Valencia, iar marea sărbătoare se cheamă Fallas de Valencia.

În aceste zile bulevardele și străzile orașului sînt invadate de bogăția de culori a minunatelor costume naționale purtate de copii sau de costumele personajelor îndrăgite din literatură, care pornesc într-o originală paradă. În timpul sărbătorii, fanfara însoțește pretutindeni pe cei mici, înveselindu-le jocurile. «Marele premiu al carnavalului» — căci se atribuie și un asemenea trofeu — este înmînat de juriu copilului care poartă cel mai frumos și mai ingenios costum.

Ecaterina BOKOR

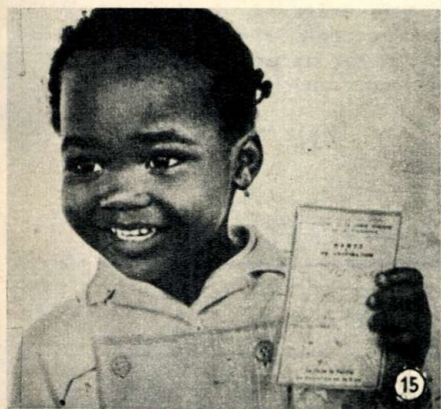
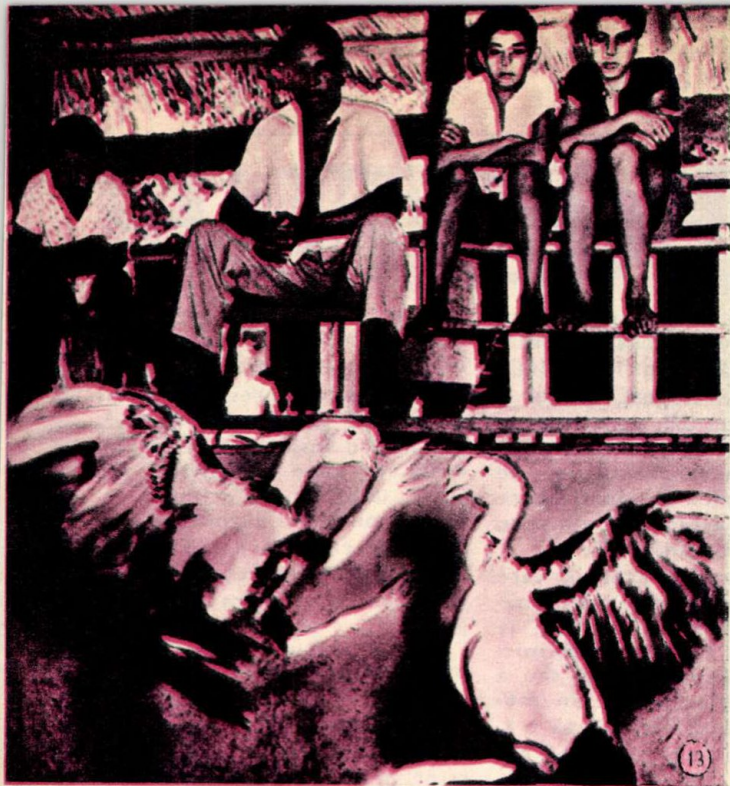
Sărbătoarea băieților

În Japonia există o zi cînd acoperișurile tuturor caselor în care trăiesc familii cu băieți sînt împodobite cu bețe de bambus. În virful acestor bețe părinții prind panglici de hirtie roșie, galbenă, neagră — tăiate în formă de... păstrăv. Ciudații «păstrăvi» fiind prinși foarte slab, cea mai mică adiere a vîntului îi desprinde. Atunci, deasupra întregului oraș se produce un zbor multicolor.

Această zi se numește tango non secu și este dedicată băieților. Forma de păstrăv a fișilor de hirtie a fost aleasă ca simbol al forței și vioiciunii — calități ce-i caracterizează pe băieți. Dar fetele? Au și ele o sărbătoare a lor. Ea se numește sangacu. În acea zi fetele dansează, cîntă și deschid expoziții de păpuși.

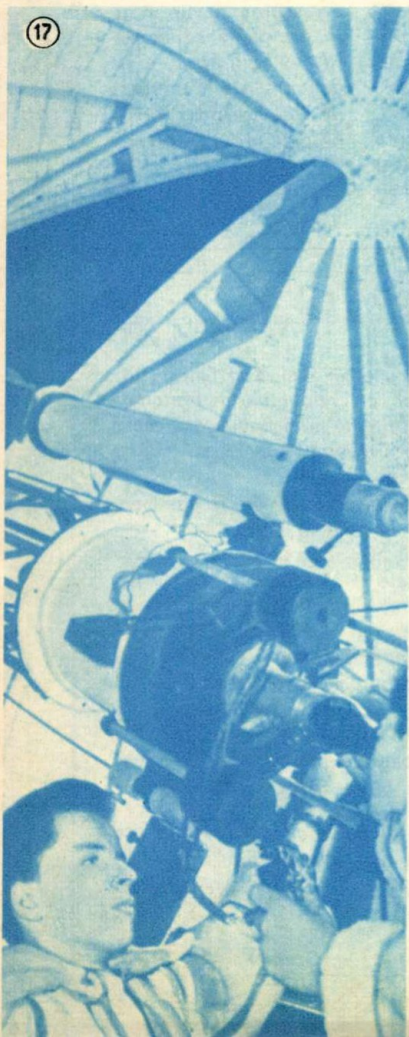
Cătălina RADU

Florile, simbol al înnoirii, împodobesc toate sărbătorile tinerilor soma-
lezi (9), după cum, pretutindeni, mu-
zica însoțește bucuriile și durerile
omenești: Elenei, fiica mai mare a
mult regretatului Iurii Gagarin, ar-
moniile îi amintesc părintele pierdut
(10). În școlile Indiei, respectul pen-
tru muzica tradițională se învață încă
din copilărie (11), ca și cinstirea ves-
tițiilor nemuritoare ale timpului fa-
raonilor în Egiptul contemporan, care
se preocupă, cu ajutorul solidar al
umanității, să le păstreze (12). Două
distracții preferate ale celor mici:

luptele de cocoși pentru cei din Santa
Rem-Brazilia (13) și jocurile acvatice
pentru copiii chinezi (14). Africa, pînă
ieri continent al mizeriei, se prefăce
sub ochii noștri. Africanii se străduiesc
să-și crească sănătoși fiii, ca pe acest
copil, mîndru de certificatul său de
vaccinare (15). Bogățiile Amazoniei
n-au putut oferi acestei fetei drept
jucărie decît o pasăre (16). Acestor
elevi din R.D. Germană le place să cer-
cezeze cerul (17), iar în Oașul româ-
nesc, bucuroși de primăvară, copiii
cinstesc frumoasele tradiții ale pă-
mîntului natal (18).

FIII PLANETEI PĂMÎNT SPORT SPORT SPORT SPORT SPORT SPORT PREȚUL TROFEELEOR

Ați auzit, ați citit ori ați văzut pe stadioane sau în fața micului ecran, dispute sportive în care oameni în toată firea își pun în joc, într-o înclăștare de multe ori dramatică, toate posibilitățile lor fizice și nervoase, toată măiestria acumulată de-a lungul a mii de ore de pregătire. Amintiți-vă numai de acel neuitat meci din finala Campionatului mondial de fotbal în care coechipierii lui Bobby Charlton i-au înfruntat pe cei ai lui Uwe Seeler și, învingându-i, după 120 de minute dramatice, i-au făcut pe unii dintre aceștia să izbucnească în lacrimi...

Și pentru ce toate acestea? Pentru o cupă (de cristal sau metal), pentru un tricou, pentru o centură, pentru o medalie... Da, în aparență numai pentru atit. Dar numai în aparență. Jean Claude Killy, dacă ar fi vorba numai de valoarea în sine a celor trei medalii olimpice pe care le-a obținut la Grenoble, n-ar însemna nimic. Dar dincolo de această valoare în sine, care nu contează, se află alta, incomparabil mai mare, capabilă să dureze în timp și să-i proiecteze în glorie și istorie pe cei care le-au obținut. E valoarea simbolică și reală totodată, care-i situează pe câștigătorii marilor trofee nu numai printre cei mai cunoscuți oameni ai acestei planete, ci și printre cei mai frumoși (la figurat), printre cei mai prețuiți și respectați. În antichitate, când

un sportiv dintr-o cetate se întorcea de pe stadioanele Olimpice cu titlul de campion, locuitorii respectivei cetăți îl întâmpinau cu ode, cîntece, dansuri și spargeau simbolic o poartă în zidul de apărare, considerând că cetatea care are între zidurile ei un asemenea om nu mai are nevoie de ziduri de apărare.

Trofeul, ca mărturie a reușitei, a victoriei, e țelul suprem al oricărui sportiv. Pentru cucerirea lui nici un efort, nici o renunțare nu rămân nejustificate.

Dinu Cristea, (campion român cunoscut nu numai în țară, ci și peste hotare), veteranul alergării de fond, deținător al medaliilor de campion național, al câtorva cupe balcanice, al unor diplome de prestigiu cîștigate în Spania și Maroc și al unei plachete obținută la Paris, a parcurs, în timpul antrenamentelor, o distanță egală cu cîteva lungimi de ecuator. Iolanda Balaș, de asemenea, pentru a ajunge să poarte laurii aurului olimpic dobîndit la Roma și Tokio, cel al medaliilor de campioană europeană și încă al multor altor trofee, a ridicat, ani în șir, la fiecare antrenament, cîteva mii de kg. Cei care vor să-i egaleze sau vor să-i depășească performanțele, trebuie să vrea și să poată să procedeze ca ea, să alege, într-o zi de iarnă, cu ger și viscol, prin nămeții care trec

de genunchi, ori să-și consume nu numai o simbătă, ci mai multe, cînd alții sînt în excursie sau la cinematograful, sărînd o dată, de două ori, de o sută de ori ștacheta...

Cît de mare trebuie să fie valoarea trofeului sportiv care răsplătește asemenea eforturi, asemenea renunțări!

Dar cîteanța acelor care înconjoară globul, pe apele mărilor și oceanelor, solitari, la bordul unor ambarcațiuni mici și, relativ, rudimentare, sau a lui Wally Herbert, care în momentul de față efectuează traversarea pe jos a calotei polare!...

Uneori, din păcate, prețul plătit pentru un asemenea trofeu e mult mai mare, e chiar viața. Dar cu toate că omul nu are decît o singură viață,

pentru a dovedi că el e de neînvins, și-o riscă. Asul alpinismului, englezul Mallory, îndrăznind să atace Everestul, a pierit în această temerară tentativă, deschizînd însă drum altor îndrăzneți, care au învins. Jim Clark, unul dintre cei mai renumiți piloți de automobile de cursă pe care i-a dat Terra, a pierit mai zilele trecute, luptînd pentru cucerirea unei cupe...

Prețul trofeului e mare, uneori nemăsurat de mare. Totuși, sportivii nu se dau înapoi. Îl plătesc. Îl plătesc în numele tuturor oamenilor de pe Pămînt, pentru a-i convinge, pentru a le arăta că, de fapt, ei sînt și puternici, și frumoși, asemenea zeilor de pe Olimp, imaginați de anticii greci...

Valeriu CHIOSE

Le-am cunoscut la București

Natalia Kucinskaia 19 ani, studentă, trei medalii locul I în concursuri internaționale (1966 Dortmund, R.F. a Germaniei), maestră a sportului; Ludmila Turîșceva, 16 ani, elevă, locul I la gimnastică în Cupa popoa-

relor U.R.S.S. 1968. Burda Liubov, 15 ani, locul III la individual compus la Spartachiada popoarelor U.R.S.S. 1967. Natalia, Liubov și Ludmila au făcut parte din echipa reprezen-

tativă de gimnastică a Uniunii Sovietice care a susținut, nu de mult, în compania reprezentativei țării noastre, un concurs de verificare în vederea Jocurilor Olimpice de la Mexico.

PETRE LUSCALOV

OSTROVUL LUPILOR

ROMAN FOILETON

Cu răsufierea tăiată. Scatiul îi povesti lui Vlad pățania Prințului și felul cum acesta fusese doborît și aruncat în bordeiul săpat în pămînt.

— Ciudat... spuse Vlad, întunecîndu-se deodată la față. Moartea adevăratului Prinț a fost păstrată în cel mai mare secret. Înseamnă că cineva din personalul spitalului închisorii a trîncănit. Vom vedea cine. Pînă una-alta, viața lui Preda, cel care a jucat rolul Prințului, este în mare pericol. Dacă Chiorul ajunge la birlogul lui înaintea noastră, locotenentul major Preda este pierdut. Trebuie să-l găsim. Spuneai de un marinar bătrîn care v-a închis în magazie. Cum îl cheamă? Murfatlar?

— Bătrînul marinar nu ne mai poate ajuta, spuse Scatiul încet. E mort. Nu-i așa. Babușcă?

• OSTROVUL LUPILOR •

122

Babușcă spuse repede:

— Zău, nene Vlad. I-am văzut și eu cu ochii mei. Era făcut sită.

Babușcă povesti repede întîlnirea lor cu remorcherul fantomă.

— Deci, bătrînul Murfatlar, spuse uimit Vlad cînd Babușcă încheie povestirea, a fost doborît de o rafală trasă în geamul cabinei și, curios, în timp ce remorcherul mergea, adăugă el gînditor.

În clipa aceea, un ostaș cu automatul în mînă se apropie în pas alert de Vlad și strigă arătînd cu mîna undeva în zare:

— Tovarășe căpitan! Priviți... Priviți într-acolo!

Vlad și cei doi băieți întoarseră capetele și rămaseră înmărmuriți. Departe, în fața lor, undeva, parcă în fundul ghiolului, flăcări uriașe încătușau orizontul, în timp ce o coloană subțire de fum se înșuruba în văzduh, desfăcîndu-se apoi într-o gigantică ciupercă neagră, sub cerul încremenit de vară. Vlad duse binoclul la ochi și privi.

— Remorcherul a fost incendiat... spuse el cu binoclul la ochi, după cîteva clipe de tăcere. Și-acum se scufundă într-o mare de flăcări.

La un semn al lui Vlad, motoarele șalupei duduiau și, făcînd un scurt ocol, nava se îndreptă, mărîndu-și din ce în ce viteza, spre vîlvătăile ce dansau la orizont.

— Deși, continuă Vlad lăsînd binoclul să cadă și întorcîndu-se spre cei doi băieți... o să ajungem prea tirziu, oricum mi-ați făcut un mare serviciu, băieți. În sfîrșit, știu cine este «Rima de mare» sau cel puțin bănuiesc...

— «Rima de mare»? se miră Scatiul.

21 noiembrie 1967. Automobilistul scoțian Jim Clark câștigă marele premiu al Spaniei. (foto 1). Dar... Patru luni mai târziu, în timpul unui concurs automobilistic desfășurat în Republica Federală a Germaniei, unde țintește spre a 26-a victorie, se accidentează mortal!... O luptă aparent inegală. Halterofilul Fiți Balas, multiplu recordman mondial de juniori, va învinge totuși imensa greutate. Un nou trofeu îi va consfinți victoria (foto 2). Cele mai de preț trofee sînt pentru Dinu Cristea (x) acești elevi pe care i-a învățat să alerge, să lupte și să învingă. Din «pepiniera» marelui nostru atlet a și crescut o primă promoție de campioni. Gheorghe Dima (xx) a cucerit la Istanbul, în martie anul acesta, titlul balcanic de cros la categoria juniori (foto 3). Florin Gheorghiu, la numai 20 de ani, a primit titlul de mare maestru internațional (foto 4).

• OSTROVUL LUPILOR •

123

— Da, spuse gînditor Vlad. Un vierme ciudat și păros care traiește ascuns în nisipul mării. Pescarii îl cunosc. E singura momeală pe care o atacă chefalul. Șeful bandei este poreclit «Rima de mare». Îl căutăm de multă vreme.

— Dar pe vas nu era nimeni, interveni uimit Scatiul, numai...

— Totuși, podeaua era ciuruită de gloanțe, nu? făcu Vlad, ridicînd binoclul și ducîndu-l din nou la ochi. «Rima de mare» a făcut o greșeală grosolană. A vrut s-o repare incendiînd remorcherul. Prea târziu. Voi ați văzut ceea ce trebuia văzut. Fără voi n-am fi știut ce s-a petrecut acolo.

Într-adevăr, pe măsură ce șalupea se apropia, remorcherul, arzînd ca o torță uriașă pe apă, se scufunda încet, încet, azvîrlînd cu vuiete surde, în văzduh, trombe clocotitoare de aburi.

În clipa următoare, urcînd în fugă scara de fier ce ducea în cabinele șalupei își făcu apariția un radiotelegrafist care se apropie de Vlad și îi raportă ușor agitat:

— Tovarășe căpitan. «Libelula» la aparat. Sînt pe recepție.

— Veniți cu mine, le spuse Vlad celor doi băieți, făcîndu-le semn să-l urmeze, în timp ce Spic, luînd-o înainte, dispăru cu un salt spectaculos în interiorul șalupei.

Coborînd scara de fier, Scatiul și Babușcă, însoțiți de Vlad, pătrunseră în cabina radiotelegrafistului. Căpitanul se așeză la o măsută în fața aparatului de radioemisie și își puse căștile la urechi:

— Aici «Albatrosul», spuse Vlad, ridicînd microfonul și ducîndu-l

• OSTROVUL LUPILOR •

124

la gură. Sînt pe recepție. Transmite pe cifrul A. Te ascult.

Scatiul și Babușcă auziră în căștile de la urechile lui Vlad un șir de sunete ciudate, fără înțeles. Apoi Vlad apăsă pe un buton și adăugă în microfon:

— Mulțumesc, Libelulo! Am înțeles!

Aparatul de radioemisie amuți.

— Șoferul dubei sanitare a fost arestat, spuse Vlad, scoțîndu-și căștile radio și punîndu-le pe măsută în timp ce se ridica în picioare. Chiorul l-a plătit cu bani grei. Acum știm și unde ați fost imbarcați pe remorcher, la Vadul Roșu. Din păcate, moartea bătrînului marinăr a tăiat firul care ducea spre birlogul Chiorului.

— Păi, noi știm încotro au luat-o de acolo, spuse repede Scatiul. Știm drumul ca pe apă. Nu-i așa, Babușcă?

Capul lui Babușcă se deșurubă parcă fulgerător din umeri și ochii lui verzi scinteiară.

— Mai e vorbă...

— Cum așa? făcu mirat Vlad. N-ați stat închiși în tot timpul drumului. Intr-o magazie întunecoasă?

— Ba da, răspunse zîmbînd Scatiul. Dar eu și cu Babușcă vedem și cu urechile. Dacă n-ar fi așa, ce ne-am face noaptea în baltă?

— Și puteți să mă duceți la Preda? întrebă din nou, cu glas șovăitor, Vlad. Chiar acolo? În birlogul Chiorului?

Scatiul și Babușcă se priviră mirați și ridicară nedumeriți din umeri:

— Păi, de ce nu?

(VA URMA)

TERRA II

Scenariul: Tudor POPESCU
Ilustrații: Albin STĂNESCU

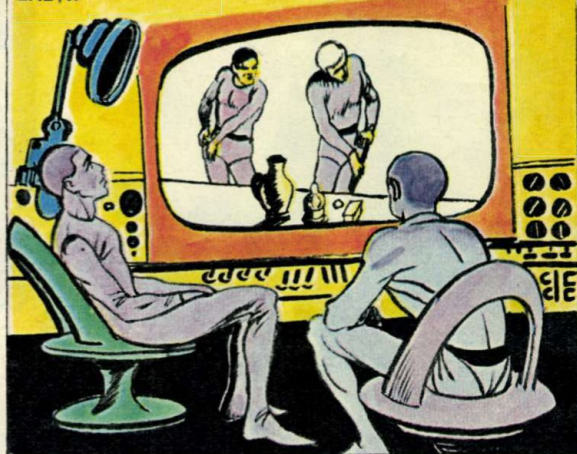
REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE: Racheta «Luceafărul», în drum spre asteroidul R.M.-12, a salvat doi naufragiați în cosmos. Aceștia sînt, de fapt, doi bandiți, care urmăreau să incurce planurile eroilor noștri. Intervin doi extrapămînteni care-i transportă pe toți pe planeta lor, Terra II. Aici, localnicii cred că cel puțin doi dintre pămînteni sînt bolnavi.

PENTRU PRECIZAREA DIAGNOSTICULUI ȘI LĂMURIREA CONTROVERSEI DINTRE MEDICI S-A HOTĂRÎT CA PĂMÎNTENII SĂ FIE STUDIAȚI AMĂNUNȚIT ÎN CEL MAI MODERN LABORATOR DE PE TERRA II. BANDIȚII AU FOST ADUȘI ÎN LABORATOR, UNDE, PE O MASĂ, ERAU OBIECTE DE AUR ȘI PIETRE PREȚIOASE.

— AUR! AUR!

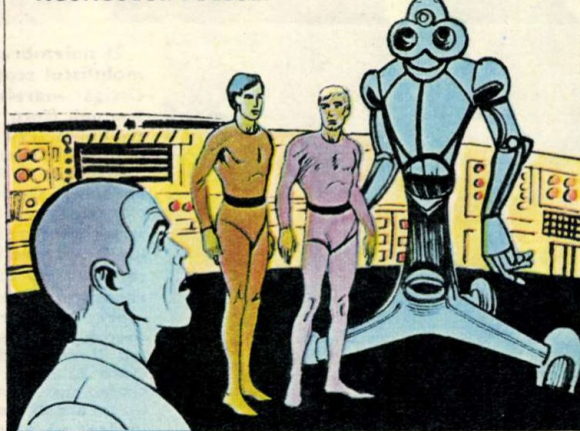
E LIMPEDE!
— PUTEM ÎNCEPE EXPERIENȚA. SĂ FIE ADUȘI ȘI CELALȚI.

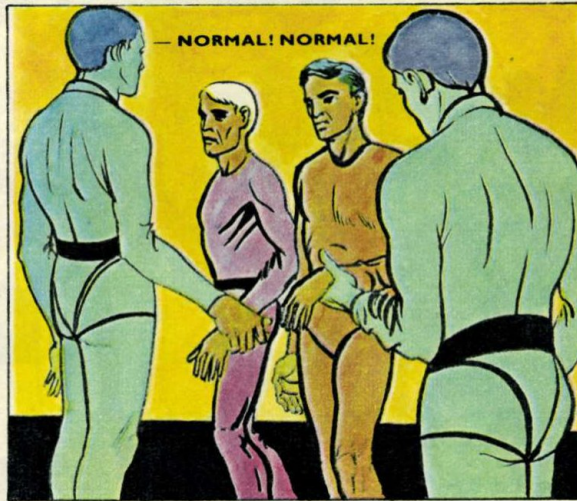
— ATENȚIUNE!
TRANSMITEM PRIN
TELEMOND EXPERIENȚA
PROFESORILOR RUNTH ȘI SİTUS.

— SĂ DĂM ROBOTULUI MEDICAL
DATELE NECESARE PUNERII DIAGNOSTICULUI. PULSUL?

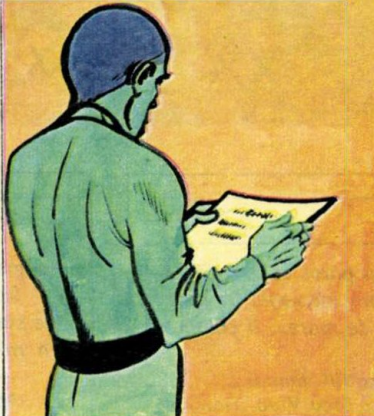
— NORMAL! NORMAL!

— TEMPERATURA, NORMALĂ!

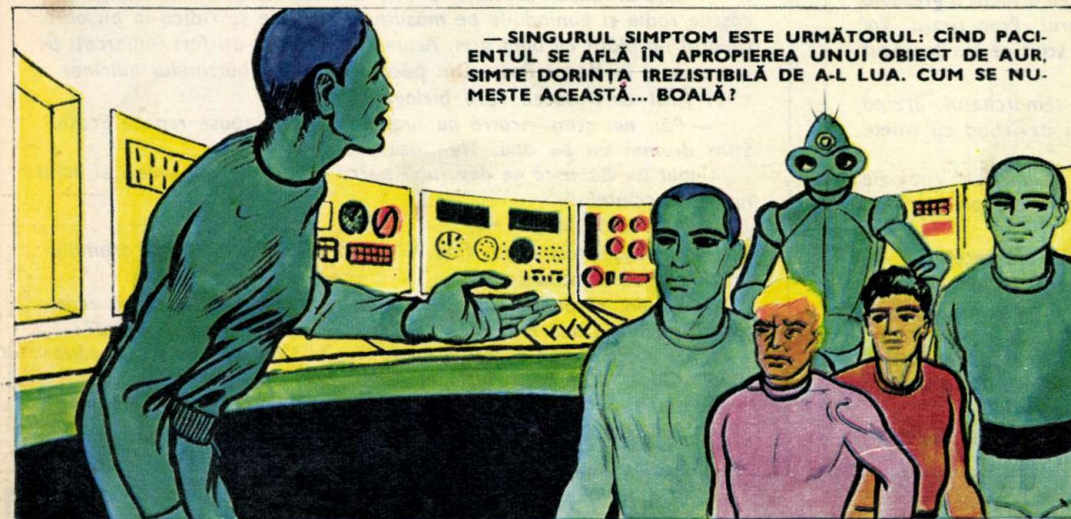
— ANALIZELE SÎNGELUI, NORMALE. CELELALTE ANALIZE ÎN LIMITE NORMALE, SPUNE MIRAT PROFESORUL RUNTH.

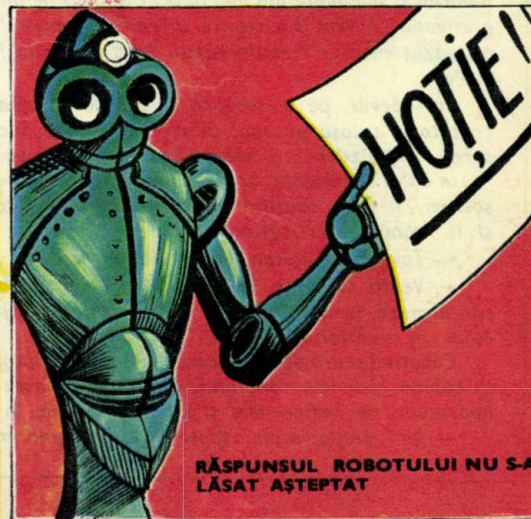
— ROBOTUL E NELINȘTIT, SPUNE SİTUS ALARMAT. ÎI CEREM SĂ IDENTIFICE O BOALĂ ȘI ÎI DĂM TOATE DATELE NORMALE.

— SINGURUL SIMPTOM ESTE URMĂTORUL: CÎND PACIENTUL SE AFLĂ ÎN APROPIEREA UNUI OBIECT DE AUR, SÎMTE DORINȚA IREZISTIBILĂ DE A-L LUA. CUM SE NUMESTE ACEASTĂ... BOALĂ?

HOTIE!

RĂSPUNSUL ROBOTULUI NU S-A LĂSAT AȘTEPTAT

(Va urma)

(de la trimisul nostru special)

CUTEZĂTORII. Sînt 12 mini-tehnicieni, conduşi de tovarăşul profesor Diaconescu Dumitru. Din comisia permanentă fac parte elevii Oprescu Radu şi Grigore Nicolae.

Acad. E. CARAFOLI

MIU-AL-FLORILOR

Povestire de
Alexandru MITRU
și Aurel TITA

Desene de Ion DEAC-CLUJ

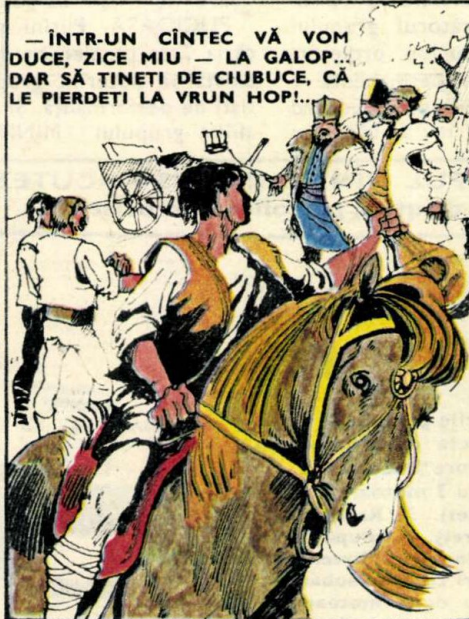
«PUNETI CAII LA CĂRUTĂ, SĂ URCĂM ÎN DEAL, LA VIE. AZI, LA BASBOIERUL TRUTĂ VA FI CHEF ȘI VESELIE...

— MĂI, E VAI ȘI-AMAR DE VOI! CE-ATI ADUS DE PRIN PÎRLOAGE?
— AȘA-S CAII PE LA NOI...
— VAI DE VOI CU-AȘA MÎRTOAGE!

— UITE, COLO, DOI VOINICI. CAII LOR PARC-AR FI ZMEI... IA SĂ NI-I ADUCĂ-AICI. PUNETI CAII-N HAM ȘI-HEI!

— ÎNTR-UN CÎNTEC VĂ VOM DUCE, ZICE MIU — LA GALOP... DAR SĂ TINETI DE CIUBUCE, CĂ LE PIERDEȚI LA VRUN HOP!

DUPĂ-UN DEAL — O LUPTĂ SCURTĂ... CU CĂPESTRE DE CURMEI ȘI CU CHINGIDE HAM PEBURȚĂ. TRAG DE HAM BOIERII MEI!

— ATI VRUT CAI PE VESIE... MUZICI... VINURI DE DAT DUȘCĂ... DUPĂ FAPTĂ LUĂȚI SIMBRIE. ȘI BACȘIS CÎTE-O... BICIUSCĂ!

CÎNTĂ-NFLĂCĂRAT TARAFUL, IAR BOIERII TRAG DE ZOR, DE SE-NALTĂ-N SLAVĂ PRAFUL, PE DRUMEAG, ÎN URMA LOR.

(Va urma)